

at oplyse og fornøje Soldaterne i den Tid, de ligge i Tjenesten. Det er en Bevægelse, der for Resten er oppe flere Steder og gribes an paa forskellig Maade. Jeg skal nævne, at der oppe i Aalborg Garnison er en Kaptajn, som interesserer sig meget for dette Forhold. Han har ved det smukke Anlæg „Skovbakken“ et Areal, som han med egen Bekostning og med Understøttelse fra Aalborg Amts Landboforening har omdannet til en Forevisningshave, hvor Soldaterne kunne gaa op i Fritiden og om Søndagen. Der er et Hus med et Bibliotek, hvor der ogsaa er fremlagt Blade. Det er et Led i de samme Bestræbelser, som bidrage til, at Soldaterne bagefter med Glæde tænke paa deres Soldatertid. Det er noget, der knytter Baand mellem Hæren og Folket. Det staar for mig som tvivlsomt, om Officererne gennemgaaende have den rette Forstaaelse af dette. Det synes ikke saa.

Vi have i de sidste Dage set, hvorledes man i Officerskorpset har rejst en Bevægelse, hvorved man vil have Stifteren af „Dannevirke“ kastet som Formand, fordi denne ikke i alle Enkeltheder er enig i det forelagte Hærlovforslag. Det er mærkeligt at se, thi hvem tror man, der er Skyld i, at denne Forening staar med 14,000 Medlemmer ude omkring i Landet. Tror man, det er de Herrer Officerer, der have bidraget til denne Tilslutning? Det er der vist ingen, der tror. Der er vist ingen, der tror andet, end at den Mand, der har stiftet Foreningen, har den allervæsentligste Del i, at Foreningen har faaet den Tilslutning, den har. Derfor synes det at vidne om ret megen Uforstand, hvis Officererne bære sig ad, som jeg i Bladene har set det bebudet. Det kan sikkert være den forhenværende Forsvarsminister personlig mindre magtpaaliggende, om han er Formand eller ej, jeg ved slet ikke, hvordan han i saa Henseende stiller sig, men det vidner om meget ringe Forstaaelse af Sagen og den Opgave, denne Forening har stillet sig, hvad man her har givet til Kende.

Jeg vil slutte med det Ønske, at man maa finde en fremkommelig Vej til at faa Forsvarsopgaven løst. Jeg tror, at den bør og skal løses, og jeg vil ønske, at Venstre vil være i Stand til at løse den paa en god og forsvarlig Maade, thi glipper det nu, vil sikkert Sagen være kørt i Staa for lange Tider.

Der er dog et enkelt Forhold, jeg gerne vil omtale, inden jeg slutter. Det er mærkeligt, at den eneste Enkelthed i

disse Lovforslag, der har været omtalt, har været Musikken, og det er et mærkeligt Skæbnens Spil, at det ogsaa er noget i den Retning, jeg vil gøre en Bemærkning om. Jeg ser nemlig af Forslagets § 173, at der er foreslaaet nogle Underhornblæsere. Jeg tænker, det er Piberdrengene, som skulle antages i 15-Aars Alderen. Hvis det er den Institution, som man har ved Garden, man vil efterligne ved andre Vaabenarter — og det har jeg nogen Grund til at tro —, vil jeg paa det indstændigste lægge Udvalget paa Sinde, at de stryge disse Piberdrengene, og jeg skal sige Dem hvorfor. Det er ikke, fordi jeg mener, at de ikke ere dygtige til at slaa paa Tromme og til at pibe, det ere de udmærkede til, de ere brillante til marchere efter. Men jeg frygter for, at det ved de andre Vaabenarter vil have samme Følger som ved Garden. Disse Drengene komme herinde fra Byen og komme, naar de ere konfirmerede, paa den Skole, hvor de blive uddannede. Jeg har for Resten ikke den Opfattelse, at det er et Pragteksemplar af en Skole, eller at de under deres Opvækst paa Kaserne blive opdragne til Dydsmonstre. Der er selvfølgelig Undtagelser, men det er ofte gaaet saadan, at naar disse Drengene blev 18 Aar, gik de paa Session, kom ind i Korpset, gennemgik Rekruttskolen, og med den Uddannelse, de havde, havde de et stort Plus fremfor andre, naar der var Tale om at blive Underofficerer. Forholdet har været det, at det langt overvejende Tal af Gardens Underofficerer var rekruteret fra disse Spilledrenge Rækker, og jeg gaar ikke Sandheden for nær, naar jeg siger, at gennemgaaende var det de værste af Underofficererne, og det er naturligt, at det bliver saadan. Jeg mener, at det er af stor Værdi, at vi faa en Underofficersstand, der forstaar det Mandskab, den skal have med at gøre, og ikke nogle Drengene, der komme herinde fra Byen og aldrig lære at kende noget andet end det, de se paa den Kaserne. Lad os faa Underofficererne rekruteret fra Mandskabet, saa have de Forstaaelse af og Føling med det Mandskab, de skulle være Lærere for og opdrage til Soldater. Det andet tror jeg er meget uheldigt, derfor har jeg med disse Ord villet advare derimod.

Frederiksen: Jeg vil have Lov til at udtale Ønsket om, at det maa lykkes nu at føre den for vort Folk og vort Land uhyre vigtige Sag, vi her behandle, til Afslutning. Hvorledes man end ser paa denne Sag, tror jeg, vi alle maa være